

ikke kontra Domstolene, men kun en Betyggelse. Nu er det fremdeles saaledes, at Domstolene i visse Tilfælde kunne tilsidesætte Nævningernes Afgørelse, og deri ligger dog ogsaa en vis Garanti. Men naar Medborgere kaldes til og skulle være med til at afgøre en tiltalts Strafskyld, er det dog kun rimeligt, at det ogsaa bliver Medborgere, som bestemme, hvilke Personer der skal udføre Nævningehvervet. Kommunalbestyrelserne have jo det bedste Kendskab til alle de Mænd, som skulle udtages til Nævninger, de kunne meget bedre end Embedsmænd bedømme, hvorvidt en Mand er egnet og værdig til at være Nævning. Det ærede Medlems Udtalelser bunde jo, om man vil, i en vis Mistillid til, at Kommunalbestyrelserne ville kunne undgaa at tage Hensyn til Partivæsen og Partistillinger. Men Kommunalbestyrelserne ere jo ikke saa ensidig partipolitiske, at de i ikke-politiske Spørgsmaal ikke skulde være i Stand til at udpege Mænd, der særlig ere værdige og egnede til at være Nævninger. Man kan jo lige saa godt sige: Ja, Embedsmænd, de ere jo ogsaa Mennesker, hvorfor skulde de være saa absolut hævede over Partistandpunkter, at disse ikke kunne tænkes at have Indflydelse paa deres Beslutninger? Og da vi jo forhaabentlig snart faa Forholdstalsvalg til Kommunalbestyrelserne, blive disse jo ikke saa ensidig partipolitiske; alle Partier blive repræsenterede, og derigennem faa, om man vil, Udvælgelserne et mere alsidigt Præg. Jeg tror, at det er ubetinget rigtigt, at den første Udvælgelse af Nævninger som tidligere og ogsaa nu foreslaaet sker gennem Kommunalbestyrelserne. Senere ved Aarslisten og ved Listen for det enkelte Ting sker jo Udvælgelsen ved Lodtrækning mellem Nævningerne.

At komme bort fra hele Vanskeligheden ved i Stedet for Nævninger at tage Meddomsmænd tror jeg ikke vilde være heldigt. Vel skal jeg indrømme, at der f. Eks. har været nedsat en preussisk Kommission om det Spørgsmaal, og at den er kommen til det Resultat, at Meddomsmænd vilde være heldigere end Nævninger, men det kan dog ikke være afgørende, hvad en preussisk Kommission udtaler. Nu have vi her i Landet i det sidste halve Aarhundrede været enige om, at der skulde indføres Nævninger til at afgøre det Spørgsmaal, om en Mand skal straffes eller ej, og jeg tror ikke, vi kunne være med til nu at gøre denne store Vending og sige: Nej, nu skulle vi ikke have Næv-

ninger, vi skulle kun have Meddomsmænd — i hvert Fald vil jeg ikke anbefale, at vi gaa den Vej, men anbefale at fastholde Nævningerne.

Jeg skal ligesom den ærede sidste Taler ikke komme dybt ind paa de enkelte Paragraffer; det er jo et Lovforslag, der indeholder 997 Paragraffer, saa det kan man jo ikke saaledes gennemgaa, selv om man blot vilde holde sig til Kapitlerne. I den civile, den borgerlige Retspleje sker der jo ikke saa væsentlige Forandringer, men Procesførelsen bliver meget lettere og meget mindre bekostelig end efter det tidligere forelagte Forslag, og paa den anden Side vil den Langsomhed, som finder Sted under de nuværende Forhold, helt ophøre. Efter Forslaget kan man ikke i Aarevis trække Processerne ud, men der maa ske en Afgørelse indenfor en rimelig Tid. Med Hensyn til den kriminelle Retspleje indeholder Forslaget jo en meget stor Forandring og en meget stor Forbedring fra den nuværende. Der indføres saadanne Bestemmelser, at jeg nok tror, man tør sige, at Retsforfølgningen bliver fuldstændig betryggende, bliver saa betryggende overfor de tiltalte, som den nogen Sinde kan ventes at blive her i denne syndige Verden, hvor der jo altid kan tages fejl. At det just praktisk set vil have saa stort at sige, at det nu ikke bliver Politiet, der skal fremskaffe Materialet, men at Dommerne selv ere dem, der modtage det, ser jeg ikke. I begge Tilfælde sker jo dog den første Afhørelse af den anholdte ved Politiet, og i begge Tilfælde bliver det saa nogenlunde det samme. Og i alle større Sager er det jo ikke den Dommer, der har skaffet Beviserne til Veje, der afsiger Dommen, og det er heller ikke ham, der skal bestemme, hvorvidt den anholdte eller sigtede skal sættes under Tiltale eller ej; det er jo Amtmanden, der afgør, om tiltalte skal sigtes eller ikke. Og saa er der indført den store Forandring, at den sigtede overhovedet slet ikke behøver at svare, og har han sagt noget forkert, kan han paa et hvilket som helst Tidspunkt kalde det tilbage, uden at den Tilstaaelse, han tidligere har afgivet, kan benyttes imod ham. Der beskikkes ham en Forsvarer, saaledes at han ikke staa hjælpeløs, ikke staa ene overfor Under søgelsesdommeren, men er bistaaet af en Mand, der har Forstand og kan hjælpe ham og sige, hvorledes han skal optræde. Kort sagt, Inkvisitionsprincippet er ophævet. Der er indført Kontrol med Fængslerne. Civile Borgere kunne komme